

ще живѣе вѣчно. Моисей удари камъкъ-тъ; и истече вода, и Господни-ты племена пихъ, и погасихъ жаждж-тъ си: тоя камъкъ є Христосъ, ударенъ съ стрѣлы-ты на Божествено-то правосудіе, за да бѫде за насть изворъ на живѣ водж и на спасеніе (1 Кор. 10; 4). Иисусъ Навинъ уведе Израиляне-ты въ обѣтованнї-тъ землїж: Иисусъ Христосъ ны за вожда въ обѣтованнї-тъ землїж на спокойствіе-то и на блаженство-то.

Пророци-ти на Всевышній-тъ, като прокарали було-то на бѫдѫще-то, прорѣкли животъ-тъ, страданія-та, и смерть-тъ Спасителевж. Отъ първи-ты вѣкове на свѣтъ-тъ вѣра-та на чада-та Божіи ся утвърдяваше отъ таинство-то на това обѣщаніе, че “спасито на живѣхъ-тъ ще смаже главж-тъ на зміїхъ-тъ.” (Быт. 3; 15). Патріарси-ти бѣхъ увѣрени, че всички-ти народи на землїж-тъ ще ся благословіятъ въ обѣтованно-то спасе (Быт. 18; 18: 26; 4). Йовъ знаше, че избавитель-тъ му є живъ. Іаковъ въ смертный-тъ си часъ прорѣче слѣдующо-то толкова достославно пророчество: скыптрѣ-тъ не ще да оскаждле отъ Іуда, нито законоположистель-тъ отъ средѣ нозпъ-тъ му, додѣ дойде Сіло (Мирный); нему ще ся покоряватъ людие-ти (Быт. 49; 10). Даніилъ прорѣче точно врѣме-то, въ което Христосъ ще ся откѣсне, за да уничтожи невѣріе-то, и да ся свърши грѣхъ-тъ, и да стане очищеніе за беззаконіе-то, и да ся установи вѣчна-та прав-